

Boldog Berta

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 2. szám, 2019. január 11.

Valahányszor hazajött a temetőből, mindennapi menetrendjének egyetlen biztos állomásáról, megboldogult Berta mákgubóval kevert mentateát ivott, mert, mint mondta, az hidegen tartotta az álmait, nem izzadta át rémséges látomásaitól a lepedőjét. Nem is tudtuk más nevét, csak azt, ahogy nagyanyám emlegette az ikernővérét, akinek mintha nem is lettek volna élő ismerősei. A család számára, ő, a megboldogult Berta volt.

- Meglátogattam a megboldogult Ferimet - mondta a világ legtermészetesebb hangján és olyan szagot árasztott a sírnál töltött órák miatt, mintha belefeküdt volna a kárminvörös bazsarózsákba. - Az én Ferim igazi huszárcapitány volt, még a vendéglőbe is belovagolt, mert olyan fenegyerek volt az én Ferim.

Nagyanyámtól tudtuk, hogy az én Ferim, egyszerű közrendőr volt a lovas alakulatnál, akiknek megengedte a polgármester, amikor kiszuperálták a lovakat, mert motorbiciklivel, autóval látták el a külterületeken járőröző milicistákat, hogy búcsú felvonulást tartsanak a főtéren. Megboldogult Berta a járda szélén állt, amikor melléje ért az Én-Ferim, aki viccből, mert se nem kellett lehajoljon a nyeregből, sem felállnia a kengyelbe, mert éppen olyan magas volt a lovon, mint nagyanyám ikertestvére a maga valójában, oldalozva léptetve a lovát, mintha a spanyol lovas-iskola bemutatóján lenne, szájon csókolta nagyanyám ikertestvérét.